

er en Stilling, som Vedkommende aldeles frivillig paatager sig; de ere ikke kommanderede dertil, og der er altsaa Ingen, der tvinger dem til at paatage sig denne Tjeneste.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

J. M. Hansen: Jeg vil foreslaa, at dette Lovforslag henvises til det Udvalg, der allerede er nedsat angaaende „Forslag til Lov om Lønninger ved Telegrafvæsenet.“

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges ovenstaaende Forslag.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: „Forslag til Lov om Omfkrivning fra Rigsmønt til Kronemønt af Postvæsenet vedkommende Betalinger.“

(Lovforslaget findes i Till. A, Sp. 2281 ff.)

Th. Nielsen: Som det ses, vil der af dette Forslag følge en forringet Indtægt for Staten af 24,000 Kr. Der kan naturligvis ikke være nogen Betænkelse ved at gaa ind paa denne ubetydelige Nedfattelse, især naar man ser hen til, at Postvæsenet jo i en Række af Aar har givet et ret antageligt Overskud, saaledes fra 1867--71 et aarligt Overskud af 266,000 Kr. og i det sidste Aar Aar endog saa over 500,000 Kr. Jeg tror, at man heraf vil kunne se, at der kunde have været god Grund til at gaa den Vej, som Flertallet af et Udvalg isjor foreslog, et Udvalg, som netop var nedsat angaaende en Forandring i Posttagterne, som var foranlediget ved den nye Møntlov. Den høitærede Minister fremhævede vel den Gang de meget store Udgifter, der vilde fremkomme, navnlig paa Grund af Færgevæsenet over Store-Belt, men, som vi se, vil dette Færgevæsen jo ikke komme Postvæsenet synderlig til Gode, idet det ikke vedrører Personbefordringen — det vil altsaa egentlig nærmest komme Jernbanevæsenet til Gode — i alt Fald vil det da kun være for Postvæsenets Vedkommende. Altsaa, Nedfattelsen kan i sig selv ikke vække nogen Betænkelse; man maa kun beklage, at den Nedfattelse, som her er bleven nødvendig paa Grund af Møntloven, er af den Slags, som ikke kommer Nogen til Gode; thi den er saa ubetydelig, at den i Virkeligheden ikke føles og kommer til at gaa ganske den modsatte Vej af den, som Flertallet i det af mig omtalte Udvalg netop anbefalede. Flertallet i Udvalget foreslog jo en Nedfattelse til 5 Ore af hvert Brev, mod at man var villig til at foretage en Afrunding opad, baade for Pakkepostforsendelser og for Pengebreve, kort sagt, for de Forsendelser, her omtales; altsaa, der gaaes egentlig her den sit modsatte Vej af, hvad Flertallet i Udvalget den Gang anbefalede. Jeg er fremdeles af den Overbevisning, at 5 Ore pr. Brev vilde være en meget hensigtsmæssig Foranstaltning, en langt hensigtsmæssigere i alt Fald end den, der allerede er foretaget, og som vi forøvrigt senere ville komme til at forhandle om, nemlig for Telegrafvæsenets Vedkommende, thi Telegrafvæsenets Nedfattelse vedrører i strengere Forstand dog kun egentlige Forretningsmænd, hvormod den Nedfattelse, jeg nys omtalte, vedrører den hele almene Befolkning. Men uagtet altsaa dette kunde synes at tale imod det foreliggende Lovforslag, saa vil jeg dog efter Omstændighederne sige, at der vel ikke bliver nogen anden Vej tilbage, end at tage derimod, ja, endog saa til en vis Grad at paaskjønne, at Indenrigsministeren er fremkommet dermed, skjøndt han selv ikke er uden Skyld i den Forleghed, hvori vi, denne Sag vedrørende ere, thi jeg skal minde den ærede Minister om et Circulære, som han har udstedt den 19de Decbr. f. A., og dette Circulære er alt Andet end oplysende, det er ligesom vildeblende; det findes i Ministerialtidenden, og der staar uden NB. og uden nogen Anmærkning, at for Pengebreve skal der betales 16 Ore for hvert Brev, og desuden i Assurancepræmie 8 Ore af hver 200 Kr.; men Ingen kan sige, at Meningen heraf er, at der i Virkeligheden skal erlægges 25 Ore. Den høitærede Minister mindede ikke i mindste Maade om, at der er et andet Stykke i Møntlovens § 18, som siger, at, naar der er flere Betalinger, saa skal det først regnes ud i gammel Rigsmønt. Det har den høitærede Minister sandsynligvis ikke været opmærksom paa, men det er en slem Feil, naar man udsender sine Circularer til hele Befolkningen. Nu veed jeg meget vel, at han senere er kommen med et lille Tillæg, som rigtignok hedder „i Forbindelse med“; men denne Forbindelse er vistnok først opdaget bagefter, da Tillæget var af 28de December, thi ellers havde det vel været bedst at sætte de to Circularer i Forbindelse med hinanden dengang, og at gjøre opmærksom paa, at, naar der var flere Udregninger, saa skulde man først regne ud i Rigsmønt; thi saa var den Ulempe i alt Fald ikke kommet tilstede i samme Grad. Thi at der kommer et saadant Par Linier bagefter som Tilføielse til Noget, der staar som en ligefrem Oversættelse af Postloven, bliver man ikke opmærksom paa. Jeg skal indrømme, at der er Forvirring tilstede derved, at Enhver, der just ikke studerer Lovene og særlig Postloven, maa sige til sig selv, at, naar der staar 8 Ore i Assurancepræmie og 16 Ore for Forsendelsen, saa er det 24 Ore, følgelig maa jeg